

NIK RIMER

Ugrás az ismeretlenbe

– SF-monológ –

Mekkora a napnyugta súlya?
Milyen a fuvolahang illata?
Hogyan hangzik az anyai kéz érintése?
Lázálom.

Amíg ember maradsz, azok lesznek
a legfontosabb problémáid, amelyek
az ég színe előtt teljesen jelentéktelenek.
Számomra például, őszintén bevallva,
tulajdon kutyám sorsa sokkal fontosabb,
mint a zöldek háborúskodása a Földért.

Legyenek képesek bármire, ami kigondolható!
Halmozzák egymásra a csillagokat!
Építsenek bolygókból eldugott rendszereket!
Teremtsenek maguknak ideális porontyokat!
Éljenek évezredekig!
Járjanak gyalog a fénysebességnél gyorsabban!
Kössenek csomót a Tejútra!
Tüsszentésüktől aludjanak ki a szupernóvák!
Sok sikert!

Nekem csak egyetlen dolog kell.
Egy kicsi bolygó, amelyik most
már semmivel sem büszkélkedhet.
Az a bolygó, amelyiken
Pjotr Hrumov megszületett és meghalt.
Szép a nyavalyás.
Meg kell hagyni, szép.

Hogyan is mondta a költő:
„De még senkit nem óvott meg
a távoli, ígért találkozás, és senkit
nem védett meg a távolból
őt hívó kéz...”

Logikus.
Minek szorongani a városokban?
Minek nyűgülni egy zsúfolt bolygón?
Mivel akartok meglepni?
A kék éggel?
A friss széllel?
A madárdallal?
Micsoda paradicsom!
Minden pszichopatának saját világ...

Végül is... az olyan idioták,
mint én, még a világmindenségben is
ritkaságszámba mennek.

H. Nagy Péter gyűjtése